

Arrest

nr. 333 957 van 8 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 januari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KALIN loco advocaat E. STESENS en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn.

Op 9 september 2020 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

Op 10 augustus 2021 weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 267 273 van 26 januari 2022 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus).

Op 23 mei 2023 diende verzoekster een aanvraag tot regularisatie van haar verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 januari 2025 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.05.2024 werd ingediend door :

*D., M. (R.R.: ...)
nationaliteit: Nigeria
geboren te (...) op (...)1990
adres: (...)
Ook gekend als: D., M. en D., M.*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 09.09.2020 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besliste op 10.08.2021 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing op 01.09.2021. Echter de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) besliste finaal op 26.01.2022 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure – namelijk ongeveer één jaar en vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Betrokkene beweert dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Betrokkene toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Nigeria uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Er dient gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als

een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Betrokkene verklaart traumatische gebeurtenissen te hebben meegemaakt in het land van herkomst. Zij zou zijn uitgehuwelijkt op jonge leeftijd en zij zou slachtoffer zijn geworden van mensenhandel met gedwongen prostitutie. Allereerst dient te worden vermeld dat deze traumatische gebeurtenissen reeds werden onderzocht in het kader van het VIB van betrokkene. In verband met het huwelijk van betrokkene bepaalde het CGVS in haar beslissing, d.d. 10.08.2021, dat "Uit bovenstaande blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw gefdwongen [sic] huwelijk met K(...)." In verband met het feit dat betrokkene slachtoffer zou zijn geworden van mensenhandel in het land van herkomst, hiervoor worden door betrokkene geen concrete bewijzen geleverd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren terwijl het in casu louter bij een bewering blijft. Volledigheidshalve, dient opgemerkt te worden dat betrokkene bij haar VIB verklaarde dat zij in Italië slachtoffer werd van mensenhandel en gedwongen prostitutie. Hieromtrent bepaalde het CGVS in haar beslissing, d.d. 10.08.2021, dat: "Er dient te worden op gemerkt dat u uitsluitend uw man vreest bij terugkeer naar Nigeria. U haalt op geen enkel moment, ondanks het feit dat de PO u meerdere keren de vraag stelt, een vrees aan t.a.v. het prostitutienetwerk waarin u verklaart te zijn terechtgekomen in Italië." Bovendien legt zij een psychologisch attest voor waaruit blijkt dat zij nog steeds afziet ten gevolge van deze gebeurtenissen. Zij vreest dat een tijdelijke terugkeer zou betekenen dat haar behandeling zou stopgezet worden. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat uit het psychologisch attest niet ondubbelzinnig kan worden opgemerkt dat betrokkene niet tijdelijk zou kunnen reizen naar het land van herkomst, noch dat een behandeling niet voor handen zou zijn in het land van herkomst gedurende de periode die betrokkene nodig heeft om via de normale procedure een machtiging tot verblijf aan te vragen. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat betrokkene een vrees uit om terug te keren naar het land van herkomst omdat de regio waar zij vandaan komt de op twee na meest getroffen deelstaat binnen de Nigerdelta is inzake geweld, conflicten en veiligheidsincidenten is en door de aanwezigheid van Boko Haram; dit element kan niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Bij het bepalen of betrokkene recht had op de subsidiaire bescherming werd het risico bij een terugkeer naar het land van herkomst reeds onderzocht door het CGVS. In haar beslissing, d.d. 10.08.2021, staat het volgende te lezen: "De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare (sic) informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Osun actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Osun aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld." Daar betrokkene geen recente bewijzen voorlegt die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie en die kunnen aantonen dat zij persoonlijk risico zou lopen bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, zal dezelfde redenering als die van CGVS worden gevolgd. Deze vrees kan bijgevolg niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Betreffende het feit dat de band van betrokkene met het land van herkomst bijzonder klein is geworden en dat zij bij een terugkeer niemand heeft die haar ten laste zal kunnen nemen, dient te worden gesteld dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Nigeria en haar verblijf in België, haar integratie en haar opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat het betrokkene vrij staat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Ten slotte voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene reeds vier jaar in België verblijft, dat zij het nodige deed teneinde zich ten volle te integreren en haar verblijfstoestand te regulariseren, dat zij opleidingen heeft gevolgd, dat het volledige sociale en familiale leven van betrokkene zich in België afspeelt, dat zij tewerkgesteld was, dat zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, dat zij Nederlands spreekt en een opleiding Nederlands voor anderstaligen heeft gevolgd waarvan zijn deelcertificaten kan voorleggen, dat zij werkbereid is, dat zij een opleiding als housekeeping en ICT heeft gevolgd en hier inschrijvingsbewijzen van

voorlegt, dat zij in België naar de dokter en de tandarts gaat, dat zij aangesloten is bij een mutualiteit, dat zij hier een bankrekening opende, dat zij stipt haar rekeningen betaalt, dat zij tot op heden op geen enkel moment steun heeft verzocht, dat zij arbeidsovereenkomsten via agilitas voorlegt, dat zij loonbrieven voorlegt en dat zij over een hospitalisatieverzekering beschikt) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster ook de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel.

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn.

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haarbesluit is kunnen komen.

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekster op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, nu verzoekster geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit haar land van herkomst zou kunnen worden ingediend.

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk is om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekster “onvoorzienbaar” is.

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekster zelf, op voorwaarde dat deze zich gedragen als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij/zij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025.

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00.

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen.

Vooreerst dient onderlijnd te worden dat verzoekster niet in de mogelijkheid verkeert om haar machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Nigeria, waar zij inderdaad opnieuw zou worden blootgesteld aan geweld, met de eventuele dood tot gevolg.

Verzoekster heeft immers in Nigeria zeer traumatische gebeurtenissen meegemaakt, welke het haar onmogelijk maken om naar haar land van herkomst terug te keren, zelfs voor een korte periode.

Verzoekster werd immers niet alleen uitgehuwelijkt in Nigeria, aan een man met wie zij twee kinderen kreeg, waarvan zij noodgedwongen diende te vluchten, omwille van de gewelddadige manier waarop zij door hem werd behandeld, zowel fysiek als mentaal, doch daarnaast werd verzoekster tevens het slachtoffer van mensenhandel met gedwongen prostitutie.

De regio waarvan verzoekster afkomstig is, is verder de op twee na meest getroffen deelstaat binnen de Nigerdelta inzake geweld, conflicten en veiligheidsincidenten, waarbij voornamelijk gewapend banditisme, ontvoeringen, lynchen van bendes, botsingen tussen criminelen en veiligheidsagenten, plaatsvinden.

In het jaar 2020 meldde ACLED maar liefst 53 veiligheidsincidenten, tevens tegen burgers.

Verder heeft Nigeria tevens te kampen met de terreurgroep Boko Haram, welke ernstige mensenrechtenschendingen pleegt, waarbij vrouwen en meisjes worden ontvoerd en onderworpen worden aan verkrachting en gedwongen huwelijken.

Ook de psychologe van verzoekster attesteert dat cliënte lijdt aan meervoudige trauma's:

“symptomatologie:

- tal van lichamelijke klachten: oorsuizen, hoofdpijn, pijnklachten (buikstreek - borststreek). Binnen ziekenhuis Mol is men deze klachten aan het onderzoeken.

- op mentaal vlak heeft mevrouw (...) slaapproblemen, geheugenproblemen, concentratieproblemen.

- mevrouw (...) kan geen mensen meer vertrouwen.

Er is sprake van een significante lijdensdruk.

Op basis van symptomatologie, op basis van mijn observaties, en op basis van raadpleging DSM-5 weerhoud ik de diagnose post-traumatische stress-stoornis (PTSS).

Bij mevrouw (...) is nav ernstig traumatiserende gebeurtenissen een overlevingsmechanisme geactiveerd waardoor haar lichaam/zenuwstelsel reageert vanuit bescherming. Alle aanwezige energie wordt ter beschikking gesteld van bescherming/overleven.

De psychische problemen zijn van die aard dat zij zullen interfereren met een correcte geloofwaardigheidsbeoordeling. Een verhoor waarbij kennis is van trauma en de invloed van een onveilige contactname op toename van de huidige symptomen is noodzakelijk.”

Verzoekster wordt tot op heden nog steeds verder psychologisch opgevolgd.

Behandeling, welke alhier reeds jaren wordt gevolgd, dient in België te worden verder gezet en is noodzakelijk teneinde haar gezondheidstoestand niet te hypothekeren, temeer nu verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst onvermijdelijk opnieuw zal worden geconfronteerd met haar trauma's en demonen uit haar verleden.

Terugkeer naar Nigeria zou dan ook onvermijdelijk een onderbreking van haar behandeling betekenen, met alle gevolgen van dien, en zou dan ook haar fysieke integriteit aantasten.

Het staat vast dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst de dood zal vinden.

Zulks druist pertinent in tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM.

Terugkeer van verzoekster naar het land van herkomst schendt dan ook inderdaad artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens is het evenwel niet mogelijk verzoekster te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor haar leven bestaat. (EHRM, 15 novembre[sic] 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283).

Voor verzoekster is het verder eveneens onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst Nigeria, nu zij aldaar reeds meer dan 4 jaar niet meer verblijft, terwijl de band met België, bijzonder groot is.

Verzoekster verblijft inderdaad reeds geruime tijd in België en deed al het nodige teneinde zich ten volle te integreren en haar verblijfstoestand te regulariseren en heeft dan ook reeds geruime tijd legaal in België verbleven, tijdens welke periode verzoekster ook tewerkgesteld was, hetzij opleidingen volgde.

De band met haar land van herkomst, waar zij reeds geruime tijd niet meer verblijft en jaren in angst en onderdrukking door haar echtgenoot diende te overleven, is dan ook bijzonder klein geworden.

Het volledige sociale en familiale leven van verzoekster situeert zich thans in België;

Het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, zou dan ook hoe dan ook tegen alle redelijkheid ingaan, nu verzoekster zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt.

Verzoekster heeft inderdaad nog slechts een beperkte band met Nigeria, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt, waar haar volledige sociale leven zich afspeelt, enorm is.

Bovendien is het rekening houdend met de verregaande integratie van verzoekster, welke reeds jaren legaal in België heeft verbleven en alhier was tewerkgesteld, mensonwaardig om haar uit te wijzen.

Verzoekster heeft verder geen enkele band meer met Nigeria, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt, waar zij tewerkgesteld was en waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, bijzonder groot is.

Het zou dan ook tegen alle redelijkheid ingaan om van verzoekster te eisen dat zij zou dienen terug te keren naar Nigeria om aldaar haar aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen.

Verzoekster verwijst hiertoe naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM.

Deze redenen dienen als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen dat verzoekster niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om aldaar deze regularisatie aan te vragen.

Er is in casu minstens sprake van een prangende humanitaire situatie.

Dat verzoekster zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoekster immers reeds jaren in België verblijft en alhier haar leven opbouwde, en verzoekster geruime tijd tewerkgesteld was en legaal verbleef.

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekster onvoldoende heeft onderzocht.

Dat verzoekster immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om haar integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoekster tewerkstelling kan bekomen.

Dat verzoekster van zodra zij een verblijfsvergunning heeft bekomen, dan ook onmiddellijk opnieuw aan de slag kan.

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken.

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen.

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen.

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoordt.”

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel verzoekster in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Zij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verder bespreekt de gemachtigde de door verzoekster aangehaalde buitengewone omstandigheden en verduidelijkt in de bestreden beslissing waarom deze verzoekster niet beletten de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Verzoekster kan m.a.w. niet ernstig voorhouden dat ‘de gemachtigde er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen’. Verzoekster verduidelijkt evenmin wat zij met ‘stereotiepe formuleringen’ bedoelt. Zij kan dan ook niet gevolgd worden wanneer zij stelt dat de gemachtigde ‘geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking heeft genomen’. In de mate dat verzoekster zou doelen op de elementen van integratie, en van oordeel is dat de gemachtigde deze verder had moeten onderzoeken, heeft de gemachtigde er terecht op gewezen dat deze elementen in principe behoren tot de gegrondheid van het onderzoek en in deze fase niet worden onderzocht. Dit strookt met de vaste rechtspraak van de Raad van State, waarnaar de gemachtigde verwijst.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.*

§ 2.

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals

bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;
 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;
 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;
 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.
 5° elementen die reeds ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid bedoeld in artikel 57/38, met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die met toepassing van artikel 57/40 niet in overweging werd genomen.

§ 3.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. Verzoekster heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Uit haar uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij niet in de mogelijkheid verkeert om haar machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Nigeria, waar zij opnieuw zou worden blootgesteld aan geweld, met de eventuele dood tot gevolg. In zoverre verzoekster hiermee een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM verzoekster echter dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze zou worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen bovendien staven met een begin van bewijs en moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden

geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad wijst erop dat verzoekster op 9 september 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij in 2014 Nigeria ontvluchtte omwille van de traumatische gebeurtenissen die ze zou hebben meegemaakt in het land van herkomst. Ze zou zijn uitgehuwelijkt op jonge leeftijd en zou slachtoffer zijn geworden van mensenhandel met gedwongen prostitutie. Het verzoek werd geweigerd door het CGVS op 10 augustus 2021. Het beroep dat verzoekster had aangetekend bij de Raad werd eveneens verworpen bij arrest nr. 267 273.

Verzoekster heeft een gelijkaardige argumentatie opgenomen in haar verzoekschrift door te stellen dat zij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar haar land van herkomst om haar machtiging aan te vragen doordat zij in Nigeria zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt, namelijk uitgehuwelijkt geweest in Nigeria aan een man met wie zij twee kinderen kreeg en ook het slachtoffer werd van mensenhandel met gedwongen prostitutie.

De Raad verwijst in dit opzicht naar zijn arrest van 26 januari 2022, nr. 267 273 waarin het volgende wordt bepaald: *“Wat betreft verzoekers vrees ingevolge haar voorgehouden gedwongen huwelijk, sluit de Raad zich na kennisneming van de elementen in het dossier aan bij de vaststellingen van verweerder. Dienvolgens blijkt: (...); verzoekster kan niet concreet en geloofwaardig aanvoeren dat zij werkelijk gehuwd was met K.: (i) verzoekster weet niet waar vermeend echtgenoot is en informeert zich zelfs niet bij haar kinderen; (ii) ze kent zijn volledige naam niet; (iii) de naam van haar kinderen geeft geen aanduiding van de naam van haar voorgehouden echtgenoot; (iv) ze kent de naam niet van diens broer hoewel verzoekster verklaarde dat haar kinderen bij hem hebben gewoond; (v) verzoekster verklaart bij DVZ dat ze werd vastgehouden in een voor haar onbekend dorp terwijl zij bij verweerder verklaarde dat zij in (...) woonde met haar man; (vi) verzoekster verklaarde zeven jaar bij haar echtgenoot te hebben gewoond maar kan geen concrete invulling geven van haar dagdagelijkse bezigheden.”*

Hieruit blijkt aldus dat de Raad de problematiek van gedwongen huwelijk niet geloofwaardig heeft geacht. Dit arrest heet kracht van gewijsde en de Raad kan er aldus in het kader van deze procedure geen andere mening op nahouden.

De Raad stipt verder aan dat wat betreft de bewering van verzoekster dat ze slachtoffer werd van mensenhandel met gedwongen prostitutie zowel in de beslissing van het CGVS – bevestigd in supra genoemd arrest – als in het gehoor in het kader van de initiële Dublinprocedure te lezen valt dat verzoekster deze gedwongen prostitutie plaatste in Italië en niet in Nigeria, terwijl de bestreden beslissing niet verwacht van verzoekster om terug te keren naar Italië, doch wel naar Nigeria. In het verzoekschrift van verzoekster wordt dit niet ontkend, noch weerlegd. Haar argumenten worden simpelweg opnieuw herhaald.

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift eveneens opnieuw naar het attest van de psycholoog dat attesteert dat zij aan meervoudige trauma's lijdt. Verzoekster motiveert dat zij reeds jaren in België wordt opgevolgd en dat haar behandeling in België verder gezet dient te worden teneinde haar gezondheidstoestand niet te hypothekeren. De Raad leest echter in dit attest, dat zich in het administratief dossier bevindt, niet dat een (tijdelijke) terugkeer naar Nigeria onmogelijk of tegenaangewezen is. De psycholoog heeft enkel geconcludeerd dat de psychische problemen zullen interfereren met een correcte geloofwaardigheidsbeoordeling. Dienaangaande heeft het voormeld arrest echter reeds gesteld dat hij het psychologisch rapport niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoekster voorgehouden nood aan internationale bescherming en hij heeft de redenen die het CGVS daarvoor gaf onderschreven. Opnieuw bevestigt de Raad dat hij daar thans geen andere mening kan op na houden. De Raad stipt verder ook aan dat in het administratief dossier geen elementen te vinden zijn die een verdere medische opvolging van verzoekster aantonen, noch elementen die staven dat een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst omwille van de psychische problematiek onmogelijk zou zijn.

Tot slot voert verzoekster in dit onderdeel van haar verzoekschrift aan dat zij afkomstig is van de op twee na meest getroffen deelstaat binnen de Nigerdelta inzake geweld, conflicten en veiligheidsincidenten, en dat Nigeria tevens te kampen heeft met de terreurgroep Boko Haram. Deze argumentatie werd door verzoekster ook reeds opgeworpen bij haar verzoek tot internationale bescherming. In dat opzicht verwijst de Raad evenzeer naar zijn arrest van 26 januari 2022, nr. 267 273 waarin het volgende wordt bepaald: *“Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus (...) Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4; §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de staat Osun in Nigeria geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters geciteerde landeninformatie in het verzoekschrift ligt in het verlengde van de landeninformatie van verweerder. Verzoekster brengt geen concreet element bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer)*

correct zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”

Verder treedt de Raad de gemachtigde bij wanneer deze stelt dat verzoekster haar beweringen dient te staven met een begin van bewijs. De Raad moet vaststellen dat verzoekster zich beperkt tot het louter stellen dat *‘het vaststaat dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst de dood zal vinden’* en dat *‘verzoekster in Nigeria immers zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt, welke het haar onmogelijk maken om naar haar land van herkomst terug te keren, zelfs voor een korte periode’* en, zoals supra reeds vermeld, geen elementen te vinden zijn in het administratief dossier die afdoende staven dat verzoekster niet (tijdelijk) zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst om medische redenen, noch dat verzoekster er in slaagt aan te tonen dat zij in de deelstaat vanwaar ze afkomstig is werkelijk een risico loopt op de dood, zoals zij aanvoert. Het kwam verzoekster toe om in de aanvraag van 23 mei 2024 afdoende aan te tonen dat de veiligheidssituatie na de beoordeling van de Raad in zijn arrest van 2022 dermate was verslechterd dat op het ogenblik van de bestreden beslissing wel moest aangenomen worden dat zij een dergelijk risico loopt als zij haar aanvraag in Nigeria moet indienen. Het heeft bijgevolg weinig zin om aan te stippen in de aanvraag en het verzoekschrift dat in het jaar 2020 door ACLED 53 veiligheidsincidenten, ook tegen burgers, werden vermeld.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op het arrest Chahal van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 15 november 1996 om te stellen dat het volgens de rechtspraak van het EHRM evenwel niet mogelijk is verzoekster te laten terugkeren naar een land waar er een risico voor haar leven bestaat, slaagt verzoekster er niet in om te voldoen aan de bewijslast en concreet aannemelijk te maken dat er in haar hoofde een reëel risico op ernstige schade bestaat.

Zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing is er geen reden om aan te nemen dat verzoekster in geval van terugkeer naar Nigeria een schending van artikel 3 van het EVRM zou dienen te vrezen, zodat de gemachtigde dit terecht niet als een buitengewone omstandigheid heeft aangenomen.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM stelt verzoekster het volgende:

“Voor verzoekster is het verder eveneens onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst Nigeria, nu zij aldaar reeds meer dan 4 jaar niet meer verblijft, terwijl de band met België, bijzonder groot is. Verzoekster verblijft inderdaad reeds geruime tijd in België en deed al het nodige teneinde zich ten volle te integreren en haar verblijfstoestand te regulariseren en heeft dan ook reeds geruime tijd legaal in België verbleven, tijdens welke periode verzoekster ook tewerkgesteld was, hetzij opleidingen volgde. De band met haar land van herkomst, waar zij reeds geruime tijd niet meer verblijft en jaren in angst en onderdrukking door haar echtgenoot diende te overleven, is dan ook bijzonder klein geworden. Het volledige sociale en familiale leven van verzoekster situeert zich thans in België. (...) Verzoekster heeft inderdaad nog slechts een beperkte band met Nigeria, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt, waar haar volledige sociale leven zich afspeelt, enorm is. (...) Verzoekster verwijst hiertoe naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Voor die belangenafweging moeten alle gekende feiten en omstandigheden betrokken worden.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging.

Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privé of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Wat betreft het gezins- en familieleven, poneert verzoekster wel dat haar volledige familiale leven zich in België situeert, doch verzoekster heeft geen enkel gezins- of familielid aangehaald. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat haar familie- en gezinsleven in België het indienen van de aanvraag in Nigeria in de weg zou staan. De gemachtigde stipt bijgevolg terecht aan dat verzoekster evenmin aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven.

Wat betreft het privéleven gaat verzoekster verder ook niet in op het motief van de gemachtigde in de bestreden beslissing dat zij ruim 25 jaar in Nigeria verbleef waardoor haar verblijf in België en de opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst. De gemachtigde stipt nog aan dat het dus erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Des te meer nu verzoekster in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming verklaarde dat haar kinderen bij haar moeder in Nigeria verblijven. Verzoekster betwist dit niet. De Raad kan dan ook niet volgen waar verzoekster stelt dat haar volledige sociale leven zich thans in België bevindt en zij onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, nu zij aldaar reeds geruime tijd niet meer verblijft.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Uit het voorgaande kan de Raad ook besluiten dat de motieven van de gemachtigde niet als kennelijk onredelijk kunnen worden geacht, blijkt niet dat de gemachtigde is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, noch dat hij die niet correct heeft beoordeeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Dat de voorde [sic] belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.

Dat huidige besfissing [sic] niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt.

Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Nigeria, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt, waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd en werkaanbiedingen mocht ontvangen, enorm is.”

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster gaat in het tweede middel in op de onevenredigheid van de bestreden beslissing, haar talenkennis, haar grote vriendenkring, haar werkaanbiedingen en het feit dat zij geen band meer zou hebben met Nigeria. De gemachtigde neemt echter niet aan dat dit elementen zijn die het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in Nigeria in te dienen. De Raad heeft supra de motieven van de gemachtigde dienaangaande niet kennelijk onredelijk geacht. Ook al kan niet ontkend worden dat verzoekster talrijke bewijzen heeft voorgelegd van tewerkstelling als poetshulp in België en van inspanningen om de taal te leren, kan niet aangenomen worden dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Nigeria dermate dat het disproportioneel zou zijn om van haar te verwachten haar aanvraag in Nigeria in te dienen, zoals zij aanvoert.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES